

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Táboře rozhodl předsedou senátu Mgr. Ondřejem Kubů jako samosoudcem v hlavním líčení konaném dne 6. 12. 2019

takto:

Obžalovaný

podle § 226 písm. b) trestního řádu

zprošťuje obžaloby

státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Táboře ze dne 11. 9. 2019, sp. zn. ZT 312/2017, kterou mu bylo kladeno za vinu, že

dne **27. 7. 2017** kolem 20:50 hodin v katastru obce Košice, okres Tábor, jako cyklista jedoucí na jízdním kolem zn. KELLYS při jízdě po místní komunikaci od obce Doubí u Tábora na křižovatce se silnicí I. třídy č. 3, na které hodlal odbočit vlevo směrem na Planou nad Lužnicí, nedal v rozporu s dopravním značením přednost v jízdě zprava ve směru od Soběslavi po hlavní silnici přijíždějícímu motocyklu tov. zn. HONDA CBR, RZ [redacted] řízenému [redacted] [redacted] v důsledku toho došlo ke střetu motocyklu s jízdním kolem, po kterém motocyklista spadl na vozovku a utrpěl otřes mozku, tříštivou zlomeninu těla pravé loketní a vřetenní kosti, odlomení bodcovitého výběžku pravé loketní a vřetenní kosti, zlomeninu báze a těla 2. a 3. záprstní kůstky pravé ruky, zlomeninu krčku pravé patní kosti, sedření kůže na hřbetní straně posledního mezičlankového kloubu malíku levé ruky, tržné rány nártu pravé nohy, oděrky na zevní straně levého stehna a bérce a drobné tržné ranky u pravého ústního koutku s předpokládanou dobou léčení 3 měsíce a na motocyklu přítom vznikla škoda ve výši 78.000 Kč,

v čemž byl obžalobou spatřován přečin těžké ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odst. 1, 2 trestního zákoníku,

Shodu s prvopisem potvrzuje Věra Cášková.

neboť v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem.

Podle § 229 odst. 3 trestního řádu se poškozený [REDAKCE] (data shora) odkazuje se svými nároky na náhradu škody a nemajetkové újmy na řízení ve věcech občanskoprávních.

Odůvodnění:

1. Soud v hlavním líčení provedl rozsáhlé dokazování - byl vyslechnut obžalovaný, dále poškozený, svědci [REDAKCE]. V souladu s ustanovením § 211 odst. 6 trestního řádu byly přečteny rovněž úřední záznamy o podaném vysvětlení [REDAKCE]. Znalecký posudek z oboru doprava odvětví městská a silniční doprava v hlavním líčení podali [REDAKCE]. Znalecké posudky [REDAKCE] z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství, a [REDAKCE] z oboru zdravotnictví, specializace stanovení nemateriální újmy na zdraví, byly se souhlasem stran čteny. Provedeno bylo rovněž rozsáhlé listinné dokazování, za zásadní pak lze označit protokol o nehodě v silničním provozu s plánkem a fotodokumentací, úřední záznamy včetně fotodokumentace, protokol o prověrce na místě s náčrtem, protokol o vyšetřovacím pokusu s fotodokumentací a videodokumentací, protokol o rekonstrukci s fotodokumentací, zpráva Českého hydrometeorologického ústavu, vyčíslení škody poškozeným [REDAKCE] a jeho následné připojení s nároky na náhradu škody a nemajetkové újmy s přílohami, lékařské zprávy, rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti a v neposlední řadě také osobní výkazy obžalovaného. Přehrány byly v hlavním líčení audiozáznamy zdravotnické záchranné služby.
2. I přes rozsáhlou důkazní materií, která byla ve věci provedena, nelze uzavřít, že je prokázáno, že se skutek popsany v obžalobě naplňuje všechny znaky skutkové podstaty přečinu těžké ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odst. 1, 2 trestního zákoníku. Soud je sice přesvědčen, že obžalovaný skutečně byl v daném čase a na daném místě účastníkem dopravní nehody, při které byl těžce zraněn poškozený [REDAKCE] nemá však za prokázané, že právě obžalovaný zavinil danou dopravní nehodu. Další argumentace je tak zaměřena především na tuto klíčovou otázku.
3. Obžalovaný popřel zavinění dopravní nehody, neboť uvedl, že si nemyslí, že by v daném případě nedal přednost v jízdě. Obžalovaný popsal, že daného večera jel na jízděm kole do práce. Kolo měl osvětlené předním a zadním světlem, další výstražné prvky (vyjma reflexních proužků na batohu) ani přilbu neměl. Na dané křižovatce na příjezdu z vedlejší silnice nejprve zastavil a pustil asi tři nebo čtyři auta na hlavní silnici. Následně, když viděl, že ani na rovince od Klenovic nic nejede, vjel do křižovatky. Pouze si před projetím posledního vozidla, které pouštěl, všiml v dálce v zatáčce dvou světel, o nichž se původně domníval, že se jedná o auto. Myslel si ale v tu chvíli, že má na projetí křižovatky dost času. Situaci na místě znal z každodenního dojíždění do práce. Když přešel křižovatku a vjel do pruhu, v němž chtěl pokračovat v jízdě, všiml si, že se rychle přiblížila motorka a je už nějakých 200 metrů od něj. Vyhodnotil si situaci tak, že pokud by se snažil zastavit, zastavil by motocyklistovi přímo v cestě, proto se snažil zrychlit a dojet ke krajnici, ke které se dostal předním kolem, ale následně ucítil náraz a probral se v příkopu vedle silnice po dopadu. Obžalovaný dále popsal podrobně situaci po nehodě i svá vlastní zranění, která při nehodě utrpěl.
4. Poškozený popsal, že byl daného dne na projíždě se svým kamarádem [REDAKCE]. Krátce před nehodou se zastavili v motorestu u Sloupu na kávu. Následně vzhledem k tomu, že se začínalo šefit, vyrazili domů. Jeli za sebou. Za obcí Klenovice předjeli na rovince asi tři auta rychlostí cca 100 – 110 km/h. Před danou křižovatkou si poškozený dával pozor (jel jako první), zná to místo a ví, že odsud často vyjíždí i nákladní automobily, proto před křižovatkou sledoval provoz, svítil potkávacím světlem, a postupně posledních několik set metrů (nejpozději od „mostíku“) zpomaloval rychlost zavřením plynu. V momentě, kdy situaci již považoval za vyřešenou, se těsně před ním objevila tmavá skvrna, následně si všiml obrysu předního a zadního kola, snažil se instinktivně uhnout, neměl ale šanci s tím něco udělat. Probral se až při příjezdu

sanitky. Poškozený rovněž popsal zranění a následky dané dopravní nehody. Rozsah a charakter zranění poškozeného dále dokládají jednak lékařské zprávy a jednak znalecké posudky z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství, ve kterém znalec popsal zranění poškozeného ve shodě s tím, co je uvedeno výše v popisu skutku. Podle závěru znalce se jedná o zranění těžké pro vážnou, delší dobu trvající poruchu zdraví. Obvyklou dobu léčení stanovil znalec na dobu kolem 3 měsíců. Trvalé následky zranění poškozeného, výši bolestného a ztížení jeho společenského uplatnění dále znalecky stanovil posudek [REDAKCE] z oboru zdravotnictví, specializace stanovení nemateriální újmy na zdraví.

5. Svědek [REDAKCE] uvedl, že se byl spolu s kamarádem [REDAKCE] projet na motorkách. [REDAKCE] jel první, on jel za ním na vzdálenost asi 200 metrů. V době, kdy se blížili k odbočce na Doubí, tak už bylo dost šero, on jel u pravé krajnice rychlostí kolem 90 – 100 km/h. [REDAKCE] jel stejně rychle. Když přijížděl k té odbočce tak viděl, jak [REDAKCE] najednou něco vlítlo zleva před motorku, nejdříve si myslel, že to byla lesní zvěř, na tu dálku a za šera to nepoznal. Vzápětí uslyšel ránu a viděl, jak [REDAKCE] spadl na silnici a po asfaltu se sunul dopředu, dojel k němu a zastavil, až když přišel k poškozenému, tak zjistil, že tento se nesrazil se zvěří, ale s cyklistou, který ležel v pravém silničním příkopu. On pomáhal poškozenému [REDAKCE] spolu s ním na místo přišla nějaká paní, která tam zastavila autem. Situaci těsně před nehodou v obci Klenovice popsali svědci [REDAKCE] kteří uvedli, že motorkáři, kteří je předjížděli, jeli dle jejich mínění rychle a vedle sebe. Samotnou nehodou však neviděli, proto stejně jako svědkyně [REDAKCE] a svědek [REDAKCE] popsali zejména situaci po zastavení u dopravní nehody a přivolání zdravotnické záchranné služby. Audiozáznamy linky první pomoci jejich výpovědi dokreslují.
6. Jak již soud naznačil v úvodu odůvodnění pro závěr o vině obžalovaného je stěžejní posouzení zavinění obžalovaného na vzniku dané nehody. Vedle shora uvedených výpovědí byly pro posouzení této otázky podstatné následující důkazní prostředky.
7. Z protokolu o nehodě v silničním provozu, plánu a fotodokumentace soud zjistil podrobnosti k místu, kde k nehodě došlo, stav vozovky, poloha na místě zajištěných stop, konečné postavení motocyklu a rozsah poškození obou vozidel. Navíc byly dále provedeny na místě nehody prověrka výpovědi obžalovaného, vyšetřovací pokus a rekonstrukce. Zprávy Českého hydrometeorologického ústavu dokládají povětrnostní situaci v daném místě a čase. Ve věci byly opatřeny také znalecké posudky z oboru dopravy, které jsou nakonec pro hodnocení celé věci velmi podstatné.
8. První znalecký posudek, v němž popsal průběh nehodového děje, vypracoval znalec [REDAKCE]. V posudku uvedl, že obžalovaný nesprávně vyhodnotil rychlost jízdy přijíždějících motocyklů. Motocykly se pohybovaly vyšší rychlostí, než předpokládal, a proto nestihl včas křižovatkou bezpečně projet a odbočit vlevo. V okamžiku střetu se jízdní kolo pohybovalo předním kolem těsně za pravou vodící čarou ve směru jízdy motocyklu, motocykl narazil kapotáží z pravé strany motoru do zadního kola jízdního kola. Rychlost jízdy motocyklu před křižovatkou stanovil tento znalec na 128,2 až 137,4 km/h, když bral v potaz zpomalení motocyklu popsané poškozeným. Podle závěru znalce oba účastníci dopravní nehody měli možnost střetu zabránit, cyklista tím, že by správně vyhodnotil rychlost jízdy motocyklu, a motocyklista pak mohl střetu zabránit tím, že by se pohyboval povolenou rychlostí nebo alespoň rychlostí průměrnou, při které by zvládl motocykl při reakci na pohyb cyklisty napříč křižovatkou přibrzděním nebo objetím vlevo. Prvotní posudek byl následně doplněn a v doplňku znalec uvedl, že pokud by jel motocyklista rychlostí 90 km/h, nedošlo by ke střetu, neboť cyklista by se stihl již dostat za pravou krajnici jízdního pruhu motocyklisty. Pokud by motocyklista náležitě sledoval situaci na vozovce, nemusel by na jednání cyklisty reagovat náhlou změnou směru jízdy, s dostatečnou rezervou by se mohl cyklistovi vyhnout vlevo ve směru své jízdy, na jednání cyklisty by nemusel reagovat ani náhlou změnou rychlosti, stačilo pomalým zpomalením s využitím brzdného zpomalení motocyklu do jedné třetiny snížit rychlost na 106 až 110 km/h. a v křižovatce by se s

Shodu s prvopisem potvrzuje Věra Cášková.

cyklistou minul. V hlavním líčení znalec své závěry i při konfrontaci se závěry znalce [REDAKCE] potvrdil a uvedl, že technickou příčinou nehody bylo, že motocyklista nezareagoval na cyklistu v okamžiku, kdy vjel do křižovatky, tudíž nejspíše nepozorně sledoval situaci před sebou, a pak již nestačil reagovat na vzniklou situaci.

9. Znalec [REDAKCE] vyhotovil ve svém znaleckém posudku počítačovou simulaci nehodového děje. Proti původnímu znaleckému posudku tento znalec dospěl k závěru, že motocykl se před střetem pohyboval rychlostí 97 až 107 km/h. Tuto rychlost pro konkrétní situaci hodnotil jako nepřiměřenou, neboť řidič motocyklu měl již v čase 2,6 – 2,8 sekundy před střetem začít reagovat na cyklistu a upravit rychlost např. výběhem nebo mírným brzděním. U cyklisty by z technického hlediska správné počínání v křižovatce při jeho odbočovacím manévru vlevo bylo, jestliže by po projetí protisměrného jízdního pruhu pro motocykl Honda znovu pohledem zkontroloval situaci zprava a nevjížděl do jízdního pruhu motocyklu. Za hlavní důvod dopravní nehody znalec označil špatné projetí cyklisty křižovatkou, který z vedlejší silnice vjížděl na hlavní pozemní komunikaci, cyklista nesprávně posoudil dopravní situaci a vjel do jízdního pruhu motocyklu, který se pohyboval vyšší, než dovolenou rychlostí. Cyklista mohl střetu zabránit tím, že by po projetí protisměrného jízdního pruhu znovu pohledem zkontroloval situaci zprava a nevjížděl do jízdního pruhu motocyklu, jestliže by motocyklista upravit rychlost cca 3 sekundy před střetem na 90 km/h. tak by ke střetu nedošlo. Ke střetu by nedošlo ani za situace, že by se motocyklista pohyboval před střetem rychlostí 90 km/h. Vzájemný výhled účastníků nehody nebyl ničím ztížen. Dále znalec uvedl, že na základě provedené analýzy lze konstatovat shodu s dílčími závěry původního znaleckého posudku kromě střetové rychlosti. Rovněž tento znalec včetně závěru o stanovení rychlosti svůj znalecký posudek v hlavním líčení potvrdil. Uvedl ovšem, že kalkuloval s tím, že rychlost motocyklisty před střetem byla neměnná. Dále vysvětlil, že svůj závěr o tom, že motocyklista měl na reakci pouze 0,9 vteřiny, odvozoval od okamžiku, kdy cyklista začal vjíždět do jízdního pruhu motocyklisty, neboť teprve v tomto okamžiku měl poškozený možnost získat jistotu, že mu tam cyklista vjede, avšak neměl již čas na tuto skutečnost reagovat. Technickou příčinou nehody dle tohoto znalce bylo to, že cyklista vjel z vedlejší silnice na hlavní.
10. Pokud pak soud takto provedené důkazy vztahující se ke stanovení příčiny daného nehodového děje hodnotil, dospěl k následujícím skutkovým závěrům. Je patrné, že obžalovaný při vjíždění z vedlejší silnice na hlavní silnici v dané křižovatce nesprávně odhadl rychlost a druh příjezdějícího vozidla. Rychlost motocyklu řízeného poškozeným však musela být v daném případě vyšší, než uvádí výpočet znalce [REDAKCE] neboť ten sice situaci přesně namodeloval v simulačním programu, nezohlednil však poškozeným tvrzenou skutečnost, že před křižovatkou zpomaloval. Tuto skutečnost naopak zohlednil znalec [REDAKCE] a proto lze mít v daném bodě jeho znalecký závěr za validnější. To mimo jiné znamená, že těsně před střetem se poškozený pohyboval rychlostí přibližně o 50 % vyšší, než je rychlost povolená v daném úseku. Tato skutečnost nepochybně zásadně ovlivnila odhad obžalovaného při vjíždění do křižovatky. Pokud dále znalec [REDAKCE] konstatoval, že poškozený měl na reakci před střetem pouze 0,9 vteřiny, odpovídá tento závěr pouze předpokladu, že poškozený mohl seznat úmysl obžalovaného projet křižovatkou až od hranice svého jízdního pruhu. Důkazy zachycující místní situaci, ale dokládají, že křižovatka je více než 18 metrů široká, jízdní pruhy však od sebe nejsou rozděleny jinak než odbočovacím pruhem. Obžalovaný dle své výpovědi křižovatkou projížděl plynule a v závěru se snažil zrychlit. Dle vyšetřovacího pokusu se obžalovaný celkově v křižovatce pohyboval přibližně 5 vteřin. Svědek [REDAKCE] vypověděl, že jel asi 200 metrů za poškozeným a všiml si, že mu zleva něco vběhlo před motocykl. Uvedené skutečnosti dle názoru soudu opět podporují závěr znalce [REDAKCE] neboť je patrné, že poškozený měl mnohem více času na zaznamenání pohybujícího se cyklisty v křižovatce a reagování na něj, než 0,9 vteřiny. Tento závěr [REDAKCE] dle názoru neodpovídá reálné situaci. Jestliže ale tedy poškozený zahledl obžalovaného až na poslední chvíli, a v podstatě na něj nestihl reagovat, dá se dovozovat, že věnoval provozu v křižovatce mnohem méně pozornosti, než sám popisoval.

11. Z hlediska právního posouzení pak soud postupoval při hodnocení daného nehodového děje následovně. Soud samozřejmě nepominul klíčový judikaturní závěr R 45/2005 tr.¹, dle něhož jestliže řidič přijíždějící po vedlejší silnici nedá přednost v jízdě řidiči přijíždějícímu po hlavní silnici, odpovědnost za jejich střet a případné další následky je zásadně na řidiči, jenž přijel do křižovatky po vedlejší silnici; jestliže však řidič na hlavní silnici jede rychlostí výrazně překračující maximální povolenou rychlost, čímž řidiči přijíždějícímu do křižovatky po vedlejší silnici znemožní, popř. podstatně ztíží, aby mu dal přednost v jízdě, pak není vyloučena jeho odpovědnost nebo spoluodpovědnost za případnou kolizi; výrazné překročení nejvyšší povolené rychlosti jízdy motorového vozidla v obci (např. o více než 70 %) je porušením důležité povinnosti uložené řidiči motorového vozidla právními předpisy (§ 18 odst. 4 zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších právních předpisů), protože takové porušení má zpravidla za následek velmi reálné nebezpečí pro lidský život a zdraví.
12. Soud má pak vzhledem k výše uvedeným skutkovým závěrům za to, že ze strany obžalovaného vjetí do křižovatky za dané situace byl legitimním uplatněním principu tzv. omezené důvěry v dopravě, dle něhož po účastníkovi silničního provozu nelze spravedlivě požadovat, aby bez dalšího předpokládal možné porušení pravidel tohoto provozu jinými účastníky a aby tomu přizpůsobil své jednání, a není-li z okolností, které může účastník silničního provozu běžně vnímat či předvídat, že jiný účastník téhož provozu porušil své povinnosti, je oprávněn očekávat od ostatních účastníků provozu dodržování stanovených pravidel². S ohledem na vzdálenost vozidla poškozeného a předpokládanou rychlost se obžalovaný mohl domnívat, že poškozeného nijak neomezí v jeho jízdě. Oba znalci ve věci se shodli, že pokud by poškozený jel povolenou rychlostí, dokonce i rychlostí o něco vyšší, ke střetu by vůbec nedošlo, neboť obžalovaný by stihl bez problémů projet křižovatkou. Poškozený však k místu příjezdu přibližně o 50 % vyšší rychlostí následován svým spolujezdcem, pročež obžalovaný nemohl hned odhadnout, že se jedná o motocykl, jakož i jeho rychlost. Dále navíc poškozený zjevně nevěnoval dostatečnou pozornost provozu, neboť dle znalce [REDAKCE] se mohl jednoduchým manévrem střetem vyhnout a svědek [REDAKCE] na rozdíl od poškozeného zaznamenal překážku v cestě řádově dříve, než poškozený. Tato skutečnost je další okolností, kterou obžalovaný vůbec nemohl předvídat. Z tohoto důvodu bylo na místě dovést absenci zavinění obžalovaného na daném následku. „Pro oblast dopravy je třeba akcentovat, že hranice okolností, které řidič může či nemůže předvídat, nelze dovozovat pouze hypoteticky, ale je třeba vycházet z objektivních okolností konkrétní dopravní situace, která může být charakterizována celou řadou faktorů. Z hlediska zavinění z nedbalosti to pak znamená, že kromě míry povinné opatrnosti vyplývající z pravidel silničního provozu zde existuje i subjektivní vymezení, jež spočívá v míře opatrnosti, kterou je schopen řidič v konkrétním případě vynaložit. O zavinění z nedbalosti může jít pouze tehdy, pokud povinnost a možnost předvídat porušení nebo ohrožení zájmu chráněného trestním zákoníkem jsou dány současně (srov. například usnesení Nejvyššího soudu ze dne 6. 9. 2001, sp. zn. 3 Tz 182/2001, publikované v Souboru trestních rozhodnutí Nejvyššího soudu, Praha: C. H. Beck, Svazek 11/2002, č. T 279.). Spáchání trestného činu těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 v souvislosti s dopravní nehodou současně předpokládá, aby porušení dopravního předpisu bylo v příčinné souvislosti s havárií (srov. rozhodnutí č. 7/1965 Sb. rozh. tr.).“³
13. S ohledem na výše uvedené tak nezbyvá než uzavřít, že sice nelze pochybovat o tom, že obžalovaný se v okamžiku střetu pohyboval v dráze motocyklu poškozeného, jakož i rozsah jeho zranění, dopravní nehodu v daném případě však zavinila spíše vyšší rychlost poškozeného

¹ viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 20. 10. 2004, sp. zn. 5 Tdo 1173/2004, uveřejněné pod číslem 45/2005 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, část trestní

² srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 19. 4. 2011, sp. zn. 4 Tdo 459/2011 ve skutkově obdobné situaci, případně obdobně též usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 9. 2008, sp. zn. 11 Tdo 639/2008

³ viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 4. 2017, sp. zn. 8 Tdo 242/2017 ve skutkově obdobné situaci

a zejména jeho nedostatečné sledování silničního provozu. Proto v daném případě nebylo prokázáno zavinění obžalovaného následkem, z něhož byl obžalobou viněn, a pro nedostatek subjektivní stránky tedy jednání obžalovaného nemůže být trestným činem.

14. Nad rámec uvedeného je pak možno podotknout, že pokud by nenaplnění znaků skutkové podstaty daného trestného činu soud neshledal v nedostatku zavinění, bylo by dále na místě věnovat důslednou pozornost naplnění znaku objektivní stránky z hlediska příčinné souvislosti. Bylo by tedy v daném případě na místě hodnotit, zda případné nedání přednosti v jízdě ze strany obžalovaného, které postuloval znalec ██████████ skutečně zapříčinilo vznik daného následku, jestliže zároveň bylo přítomno v daném okamžiku výrazné překročení rychlosti a zanedbání pozornosti ze strany poškozeného. „Jestliže zákon trestní zákoník v ustanovení § 147 odst. 2 vyžaduje, aby trestný čin byl spáchán porušením důležité povinnosti, pak tím vyjadřuje požadavek, aby porušení konkrétní povinnosti považované za důležitou bylo zásadní příčinou vzniku následku (účinku). V opačném případě nelze naplnění předmětného zákonného znaku dovodit, a to s ohledem na povahu znaku porušení důležité povinnosti, u něhož je třeba vždy zkoumat konkrétní okolnosti skutku (srov. rozhodnutí č. 36/1984 Sb. rozh. tr.). Jestliže při vzniku následku spolupůsobilo více příčin (jednání obviněného a poškozeného), je třeba hodnotit každou příčinu pro vznik následku zvlášť a určit její důležitost pro následek, který z jednání obviněného nastal“⁴.
15. Na závěr soud jen doplňuje, že s ohledem na zprošťující výrok nezbylo, než v souladu s ustanovením § 229 odst. 3 trestního řádu odkázat poškozeného s jejich jinak řádně a včas uplatněným nárokem na náhradu škody a nemajetkové újmy na řízení ve věcech občanskoprávních.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je **přípustné odvolání do osmi dnů** od doručení opisu rozsudku prostřednictvím Okresního soudu v Táboře ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích.

Rozsudek může odvoláním napadnout

- a) státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku
- b) obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se jej přímo dotýká,
- c) poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody pro nesprávnost výroku o náhradě škody.

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může ho napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

V neprospěch obžalovaného může rozsudek napadnout odvoláním jen státní zástupce, toliko pokud jde o povinnost k náhradě škody má toto právo též poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody.

Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout kromě obžalovaného a státního zástupce i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh, a to ve lhůtě, v níž může podat odvolání obžalovaný. Státní zástupce tak může učinit i proti vůli obžalovaného. Je-li obžalovaný omezen ve svéprávnosti, může i proti vůli obžalovaného za něho v jeho prospěch odvolání podat též jeho opatrovník a obhájce.

Odvolání musí být ve lhůtě, v níž je lze podat, nebo v další lhůtě stanovené předsedou senátu soudu prvního stupně odůvodněno, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

⁴ srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 8. 3. 2018, sp. zn. 4 Tdo 270/2018 ve skutkově obdobné situaci, případně obdobně též usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. 2. 2016, sp. zn. 15 Tdo 944/2015, uveřejněné pod číslem 32/2016 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, část trestní

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda ho podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo neprospěch obžalovaného.

Právo podat odvolání nepřísluší tomu, kdo se ho výslovně vzdal. Odvolání je nutno podat ve **třech** vyhotoveních.

Tábor 6. prosince 2019

Mgr. Ondřej Kubů v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Věra Cášková.

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 16.01.2020. Připojení doložky provedla Petra Čabáková dne 20.01.2020.

